

ANNIE M.G. SCHMIDT
De heerlijkste
5 december
in vijfhonderd-
vierenzeventig
Met tekeningen van **NOËLLE SMIT** jaar

www.querido.nl
www.annie-mg.com
www.noellesmit.nl

Copyright tekst © 1968, 2020 Erven Annie M.G. Schmidt
Copyright illustraties © 2020 Noëlle Smit
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em.
Querido's Uitgeverij, Amsterdam.

Vormgeving Roald Triebels

ISBN 978 90 451 2535 0 / NUR 273

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2020

‘Daar zitten we weer,’ zei Sint.

‘Zegt u dat wel,’ zei Piet. ‘Op de stoomboot naar Nederland. Net als ieder jaar. Voor de hoeveelste keer is dat nou, Sinterklaas?’

‘Voor de vijfhonderdvierenzeventigste keer,’ zei de Sint.

‘Bah,’ zei Piet.

‘Wat nou “bah”...’ zei Sinterklaas verontwaardigd.

‘Waarom “bah”?’

‘Ik heb er zo genoeg van,’ zei Piet.

‘Maar je houdt toch van de kinderen? En de kinderen houden toch van ons?’

‘Welnee,’ zei Piet. ‘Ze houden alleen van onze cadeautjes. ’t Gaat ze enkel om de pakjes. Verder nergens om. En ’t gaat nog stormen ook. Bah!’

‘Hoor ’s Piet, dat mag je niet zeggen,’ zei Sinterklaas boos. ‘Als je nog een keer “bah” zegt, ontsla ik je. De kinderen houden *wel* van ons. Ze zijn gek op ons...’

Hoëi... voor Sinterklaas verder kon spreken kwam er een windvlaag die bijna z'n mijter meenam... de storm stak op... de lucht werd inktzwart... de golven werden hoger en hoger...

'Daar heb je 't nou...' schreeuwde Piet. 'We vergaan!'

'Onzin,' riep Sinterklaas. 't Is al vijfhonderddrieënzeventig keer goed gegaan met die boot, waarom zouden we dan nu ineens... *Haboeh...*' Sinterklaas kreeg een grote zilte golf naar binnen en hij moest met de ene hand z'n mijter en z'n staf vasthouden en met de andere de reling.

De storm werd steeds erger en heviger en woester en wilder en vreselijker. Huizenhoge golven, torenhoge golven... de stoomboot leek wel een plastic speelgoedscheepje op de Westeinder Plas.

'Ik ben zo bang...' huilde Piet.

'Onzin!' riep Sinterklaas weer.

En toen ineens... een ontzettende schok. Het schip was op een klip gevaren. 'Help... help...' schreeuwde Piet. 'Help, de boot zinkt...'

'Wat zei je zo-even, Piet?' vroeg Sinterklaas, terwijl hij probeerde te zwemmen met zijn mijter op en zijn staf in de hand.

'Ik zei: De boot zinkt...' kreunde Piet, die naast hem zwom.

'O,' zei Sinterklaas. 'Wel, je had gelijk. De boot is gezonken.'

'O, wat ben ik nat,' zei Piet. 'O, wat ben ik nat en koud en zielig. O, wat heb ik een medelijden met mij!'

'Denk liever aan die arme kindertjes in Nederland,' zei Sinterklaas. 'Als de Sint verdrinkt zullen ze nooit meer lekkers en speelgoed krijgen op vijf december. Daar ga ik, Piet. Ik ben te oud om in de Golf van Biskaje te liggen. Vaarwel dan Piet.'